

"মৰমৰ সন্তানসকল – স্মৃতিত থাকা তেতিয়া দূৰত থাকিও লগত থাকিবা, স্মৃতিৰে সান্নিধ্যৰো অনুভৱ হয় আৰু বিকৰ্মও বিনাশ হয়"

প্ৰশ্ন: দূৰণিৰ দেশৰ পিতাই সন্তানসকলক দূৰদৰ্শী কৰি তুলিবলৈ কোনটো জ্ঞান দিয়ে?

উত্তৰ: আত্মাই কেনেকৈ চক্ৰত ভিন্ন ভিন্ন বৰ্ণত আহে, ইয়াৰ জ্ঞান দূৰদৰ্শী পিতাইহে দিয়ে। তোমালোকে জানা – এতিয়া আমি ব্ৰাহ্মণ বৰ্ণৰ হওঁ ইয়াৰ আগতে যেতিয়া জ্ঞান নাছিল তেতিয়া শূদ্ৰ বৰ্ণৰ আছিলোঁ, তাৰ আগতে বৈশ্য... বৰ্ণৰ আছিলোঁ। দূৰণিৰ দেশৰ নিবাসী পিতা আহি দূৰদৰ্শী হোৱাৰ এই সকলো জ্ঞান সন্তানসকলক দিয়ে।

গীত: জো পিয়া কে সাথ হে... (যি প্ৰিয়তমৰ লগত আছে...)

ওঁম শান্তি। যিসকল জ্ঞান সাগৰৰ লগত আছে তেওঁলোকৰ কাৰণেই জ্ঞানৰ বৰষুণ। তোমালোক পিতাৰ লগত আছা নহয় জানো। লাগিলে বিলাততে থাকা বা য'তেই নাথাকা, লগত আছা। স্মৃতিতো ৰাখিছা নহয় জানো। যিসকল সন্তান স্মৃতিত থাকে, তেওঁলোক সদায় লগত থাকে। স্মৃতিত থাকিলে লগত থাকে আৰু বিকৰ্ম বিনাশ হয় তাৰপাচত বিকৰ্মাজিৎ চন আৰম্ভ হয়। আকৌ যেতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্য হয় তেতিয়া কয় ৰজা বিক্ৰমৰ চন। এটা হ'ল বিকৰ্মাজিৎ, আনটো বিক্ৰমী। এতিয়া তোমালোক বিকৰ্মাজিৎ হৈ আছা। পুনৰ তোমালোক বিক্ৰমী হৈ যাবাগৈ। এই সময়ত সকলো অতি বিকৰ্মী হয়। কোনেও নিজৰ ধৰ্মক নাজানে। আজি বাবাই এটা সৰু প্ৰশ্ন সুধিছে – সত্যযুগত দেৱতাসকলে এইটো জানেনে যে আমি আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ হওঁ? যেনেকৈ তোমালোকে বুজি পোৱা – আমি হিন্দু ধৰ্মৰ হওঁ, কোনোবাই ক'ব – আমি খ্ৰীষ্টান ধৰ্মৰ হওঁ। তেনেকৈ তাত দেৱতাসকলে নিজকে দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ বুলি ভাবেনে? বিচাৰ কৰিবলগীয়া কথা নহয় জানো। তাত আন কোনো ধৰ্মতো নাই যে এনেকৈ বুজিব আমি অমুক ধৰ্মৰ হওঁ। ইয়াত বহুত ধৰ্ম আছে, গতিকে পৰিচয় দিবৰ কাৰণে বেলেগ বেলেগ নাম ৰাখিছে। তাততো হয়ই এটা ধৰ্ম সেইবাবে কোৱাৰ প্ৰয়োজন নাথাকে যে আমি এইটো ধৰ্মৰ। তেওঁলোকে নাজানেই যে কিবা ধৰ্ম থাকে, তেওঁলোকৰে ৰাজত্ব হয়। এতিয়া তোমালোকে জানা যে আমি আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ হওঁ। দেৱী-দেৱতা বুলি আন কাকো ক'ব নোৱাৰি। পতিত হোৱা বাবে নিজকে দেৱতা বুলি ক'ব নোৱাৰে। পবিত্ৰসকলকহে দেৱতা বুলি কোৱা হয়। তাত এনেকুৱা কোনো কথা নাথাকে। কাৰো লগত তুলনা কৰিব নোৱাৰি। এতিয়া তোমালোক সংগমযুগত আছা, এইটো জানা যে আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম পুনৰ প্ৰতিষ্ঠা হৈ আছে। তাততো ধৰ্মৰ কথাই নাই। হয়ই এটা ধৰ্ম। এয়াও সন্তানসকলক বুজাইছো, এয়া যেনেকৈ কয় যে মহাপ্ৰলয় হয় অৰ্থাৎ একোৱে নাথাকে, এনেকৈ কোৱাটোও ৰং (ভুল) হৈ যায়। পিতাই বহি বুজায় – ৰাইট (শুদ্ধ) কি? শাস্ত্ৰততো জলময় দেখুৱাই দিছে। পিতাই বুজায় – ভাৰতৰ বাহিৰে বাকী সকলো জলময় হৈ যায়। ইমান ডাঙৰ সৃষ্টি কি কৰিব। এখন ভাৰততে চোৱা কিমান গাঁও আছে। প্ৰথমতে জংঘল হয় আকৌ তাৰ পৰা বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে। তাততো কেৱল তোমালোক আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰসকলহে থাকা। এয়া তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ বুদ্ধিত বাবাই ধাৰণ কৰাই আছে। এতিয়া তোমালোকে জানা – উচ্চতকৈও উচ্চ শিৱবাবা কোন হয়? তেওঁৰ পূজা কিয় কৰা হয়? আকন আদিৰ ফুল কিয় অৰ্পণ কৰে? তেওঁতো নিৰাকাৰ নহয় জানো। এনেকৈ কয় যে নাম-ৰূপৰ পৰা উপৰাম, কিন্তু নাম-ৰূপৰ পৰা উপৰাম কোনো বস্তুতো নাথাকে। তেন্তে তেওঁ কোন হয় – যাক ফুল আদি অৰ্পণ কৰে? প্ৰথমে প্ৰথমে পূজা তেওঁৰ হয়। মন্দিৰো তেওঁৰে সজোৱা হয় কিয়নো ভাৰতৰ আৰু গোটেই জগতৰ সন্তানসকলৰ ছাৰ্ভিচ (সেৱা) কৰে। মনুষ্যৰে ছাৰ্ভিচ কৰা হয় নহয় জানো। এই সময়ত তোমালোকে নিজকে দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ বুলি ক'ব নোৱাৰা। তোমালোকে নাজানিছিলাই যে আমি দেৱী-দেৱতা আছিলোঁ আকৌ এতিয়া হৈ আছোঁ। এতিয়া পিতাই বুজাই আছে গতিকে বুজা উচিত – এই নলেজ (জ্ঞান) পিতাৰ বাহিৰে কোনেও দিব নোৱাৰে। তেওঁকেই কোৱা হয় – জ্ঞানৰ সাগৰ, নলেজফুল (জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ)। গায়ন কৰা হৈছে – ৰচয়িতা আৰু ৰচনাক ঋষি-মুনি আদি কোনেও নাজানে। নেতি নেতি (নাজানো নাজানো) বুলি কৈ গৈছে। যেনেকৈ সৰু ল'ৰা-ছোৱালীৰ জ্ঞান থাকে জানো? যিমান ডাঙৰ হৈ গৈ থাকিব, বুদ্ধি উদয় হৈ গৈ থাকিব। বুদ্ধিলৈ আহি থাকিব, বিলাত ক'ত, এয়া ক'ত। তোমালোক সন্তানসকলেও প্ৰথমতে এই বেহদৰ নলেজ একোৱেই জনা নাছিল। এনেকৈও কয় যে যদিও আমি শাস্ত্ৰ আদি পঢ়িছিলোঁ কিন্তু একোৱেই বুজা নাছিলোঁ। মনুষ্য এই ড্ৰামা (নাটক)ত এক্টৰ (ভাৱৰীয়া) নহয় জানো।

গোটেই খেলখন দুটা কথাৰ ওপৰতে ৰচা হৈছে। ভাৰতৰ পৰাজয় আৰু ভাৰতৰ জয়। ভাৰতত সত্যযুগৰ আদিৰ সময়ত

পবিত্ৰ ধৰ্ম আছিল, এই সময়ত হ'ল অপবিত্ৰ ধৰ্ম। অপবিত্ৰতাৰ কাৰণে নিজকে দেৱতা বুলি ক'ব নোৱাৰে তথাপিও শ্ৰী শ্ৰী নাম ৰাখি দিয়ে। কিন্তু শ্ৰী মানে শ্ৰেষ্ঠ। শ্ৰেষ্ঠ বুলি কোৱাই হয় পবিত্ৰ দেৱতাসকলক। শ্ৰীমত ভগৱানুবাচ বুলি কোৱা হয় নহয়। এতিয়া শ্ৰী কোন হ'ল? যিসকলে পিতাৰ সন্মুখত শুনি শ্ৰী হয় নে যিসকলে নিজকে শ্ৰী শ্ৰী বুলি কৈছে? পিতাৰ কৰ্তব্য অনুসৰি যি নাম হৈছে, সেয়াও নিজৰ ওপৰত ৰাখি দিছে। এই সকলোবোৰ হ'ল বিতং কথা। তথাপিও পিতাই কয় – সন্তানসকল, এজন পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা। এয়াই বশীকৰণ মন্ত্ৰ। তোমালোকে ৰাৱণৰ ওপৰত বিজয়ী হৈ জগতজিৎ হোৱা। বাৰে বাৰে নিজকে আত্মা বুলি ভাবা। এই শৰীৰতো ইয়াত 5 তন্ত্ৰৰ দ্বাৰা গঠিত হৈছে। গঠিত হয়, এৰি দিয়ে পুনৰ গঠিত হয়। এতিয়া আত্মাতো অবিনাশী হয়। অবিনাশী আত্মাসকলক এতিয়া সংগমযুগত অবিনাশী পিতাই পঢ়াই আছে। লাগিলে যিমানে বিধিনি নাহক, মায়াৰ ধুমুহা নাহক, তোমালোক পিতাৰ স্মৃতিত থাকা। তোমালোকে বুজি পোৱা – আমিye সতোপ্ৰধান আছিলোঁ আকৌ তমোপ্ৰধান হৈছোঁ। তোমালোকৰ ভিতৰতো ক্ৰমানুসৰি জানে। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে – আমিyeই প্ৰথমে প্ৰথমে ভক্তি কৰিছোঁ। নিশ্চয় যিসকলে প্ৰথমতে ভক্তি কৰিছে তেওঁলোকেই শিৱৰ মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰিছে কিয়নো ধনৱানো তেওঁলোকেই হয় নহয় জানো। ডাঙৰ ৰজাসকলক দেখি আন ৰজাসকলেও আৰু প্ৰজাসকলেও কৰিব। এই সকলোবোৰ হ'ল ডিটেল (বিতং) কথা। এক ছেকেণ্ডত জীৱনমুক্তি বুলি কোৱা হয়। তথাপিও বুজাবলৈ কিমান বছৰ লাগি যায়। জ্ঞানতো সহজ হয়, তাৰ বাবে ইমান সময় নালাগে, যিমান স্মৃতিৰ যাত্ৰাত লাগে। মিনতিও কৰে – বাবা আহক, আহি আমাক পতিতৰ পৰা পাৱন কৰি তোলাক, এনেকৈ নকয় যে বাবা আমাক বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলাক। সকলোৱে ক'ব – পতিতৰ পৰা পাৱন কৰি তোলাক। পাৱন সৃষ্টি বুলি সত্যযুগক কোৱা হয়, ইয়াক পতিত সৃষ্টি বুলি কোৱা হ'ব, পতিত সৃষ্টি বুলি কৈয়ো নিজকে পতিত বুলি নুবুজে। নিজৰ প্ৰতি ঘৃণা নজন্মে। তোমালোকে কাৰো হাতেৰে ৰন্ধা নোখোৱা, তেতিয়া তেওঁলোকে কয় – আমি অস্পৃশ্য নেকি? হেৰ' তোমালোকে নিজেই নোকোৱা জানো। পতিততো সকলোৱে হয় নহয় জানো। তোমালোকে কোৱাও যে আমি পতিত, এই দেৱতাসকল পাৱন। তেন্তে পতিতসকলক কি বুলি কোৱা হ'ব। গায়নো আছে নহয় – অমৃত এৰি বিহ কিয় খাওঁ। বিহতো বেয়া নহয় জানো। পিতাই কয় – এই বিহে তোমালোকক আদি-মধ্য-অন্ত দুখ দিয়ে কিন্তু ইয়াক পইজন (বিহ) বুলি ভাবে জানো। যেনেকৈ নিচাৰ প্ৰতি আসক্ত ব্যক্তিয়ে নিচা অবিহনে থাকিব নোৱাৰে, মদ্যপানৰ অভ্যাসীসকলে মদ অবিহনে থাকিব নোৱাৰে। যুদ্ধৰ সময় হ'লে তেতিয়া তেওঁলোকক মদ খুৱাই নিচা লগাই যুদ্ধলৈ পঠিয়াই দিয়ে। নিচা লগিল বচ, ভাবিব আমি এনেকুৱা কৰিব লাগে। সেই লোকসকলৰ মৰিবলৈ ভয় নাথাকে। যিকোনো ঠাইতে বোমা লৈ গৈ বোমাৰে সৈতে জঁপিয়াই পৰে। গায়নো আছে – মিছাইলৰ যুদ্ধ লাগিল, ৰাইট (আচল) কথা এতিয়া তোমালোকে প্ৰেক্টিকেলত (বাস্তৱত) দেখি আছে। আগতেতো কেৱল পঢ়িছিলো, পেটৰ পৰা মিছাইল ওলাল পাচত এয়া কৰিলে। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা – পাণ্ডৱ কোন, কৌৰৱ কোন? স্বৰ্গবাসী হ'বৰ কাৰণে পাণ্ডৱসকলে জীৱন্তে দেহ-অভিমানৰ পৰা গলি যোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিলে। তোমালোকে এতিয়া এই পুৰণা শৰীৰ ত্যাগ কৰাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰা। এনেকৈ কোৱা নহয় – পুৰণা শৰীৰ এৰি নতুন ল'ব লাগে। পিতাই সন্তানসকলকে বুজায়। পিতাই কয় – মই কল্পই কল্পই আহোঁ। মোৰ নাম হৈছে শিৱ। শিৱ জয়ন্তীও পালন কৰে। ভক্তিমাৰ্গৰ বাবে কিমান মন্দিৰ আদি নিৰ্মাণ কৰে। নামো বহুত ৰাখি দিছে। দেৱীসকলৰো এনেকুৱা নাম ৰাখি দিয়ে। এই সময়ত তোমালোকৰ পূজা হৈ আছে। এয়াও তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা যে যাৰ আমি পূজা কৰিছিলোঁ তেওঁ আমাক পঢ়াই আছে। যি লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ আমি পূজাৰী আছিলোঁ সেয়া এতিয়া আমি নিজে হ'বলৈ গৈ আছোঁ। এই জ্ঞান বুদ্ধিত আছে। স্মৰণ কৰি থাকা আকৌ আনকো শুনোৱা। বহুত আছে যিসকলে ধাৰণা কৰিব নোৱাৰে। বাবাই কয় – বেছি ধাৰণা কৰিব নোৱাৰিলে কোনো আপত্তি নাই। স্মৃতিৰতো ধাৰণা আছে নহয় জানো। পিতাকে স্মৰণ কৰি থাকা। যিয়ে মুৰুলী পঢ়িব নোৱাৰে তেওঁলোকে ইয়াত বহি স্মৰণ কৰা। ইয়াত কোনো বন্ধন জঞ্জাল আদি নাই। ঘৰত সতি-সন্ততি আদিৰ পৰিৱেশ দেখি সেই নিচা নোহোৱা হৈ যায়। ইয়াত চিত্ৰও ৰখা হৈছে। যিকোনো লোককে বুজোৱা বহুত সহজ। সেই লোকসকলেতো গীতা আদি পুৰা কৰ্ণস্থ কৰি লয়। শিখসকলৰো গ্ৰন্থ কৰ্ণস্থ হৈ থাকে। তোমালোকে কি কৰ্ণস্থ কৰিব লাগে? পিতাক। তোমালোকে কোৱাও – বাবা, এইটো হ'ল একেবাৰে নতুন বস্তু। এয়া এটাই সময় যেতিয়া তোমালোকে নিজকে আত্মা বুলি বুজি এজন পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। 5 হাজাৰ বছৰ আগতেও শিকাইছিল, আন কাৰোৱেই শক্তি নাই যিয়ে এনেকৈ বুজাব পাৰে। জ্ঞানৰ সাগৰ হয়েই এজন পিতা, দ্বিতীয় কোনো হ'ব নোৱাৰে। জ্ঞান সাগৰ পিতাইহে তোমালোকক বুজায়, আজিকালি এনেকুৱাও বহুত ওলাইছে যিসকলে কয় – আমি অৱতাৰ লৈছোঁ সেইবাবে সত্যৰ স্থাপনা কৰোঁতে কিমান বিধিনি আহে কিন্তু গায়ন কৰা হৈছে – সত্যৰ নাও টুলুং-ভুটুং কৰিব, কিন্তু ডুবি নাযায়।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে পিতাৰ ওচৰলৈ আহা সেয়েহে তোমালোকৰ অন্তৰ কিমান আনন্দিত হৈ থকা উচিত। আগতে যাত্ৰালৈ গৈছিলো, তেতিয়া অন্তৰত কি উদয় হৈছিল? এতিয়া ঘৰ-সংসাৰ এৰি ইয়ালৈ আহিলে তেতিয়া কি খেয়াল আহে? আমি বাপদাদাৰ ওচৰলৈ যাওঁ। পিতাই এইটোও বুজাইছে – মোক কেৱল শিৱবাবা বুলি কয় যাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ

কৰিছোঁ, তেওঁ হ'ল ব্ৰাহ্মা। বংশ থাকে নহয় জানো। প্ৰথম বংশ ব্ৰাহ্মণসকলৰ হয় তাৰপাচত দেৱতাসকলৰ বংশ হৈ যায়। এতিয়া দূৰণিৰ দেশৰ পিতাই সন্তানসকলক দূৰদৰ্শী কৰি তোলে। তোমালোকে জানা যে আত্মাই কেনেকৈ গোটেই চক্ৰত ভিন্ন ভিন্ন বৰ্ণত আহিছে, ইয়াৰ জ্ঞান দূৰণিৰ দেশৰ পিতাইহে দিয়ে। তোমালোকে বিচাৰ কৰিবা – এতিয়া আমি ব্ৰাহ্মণ বৰ্ণৰ হওঁ, ইয়াৰ আগতে যেতিয়া জ্ঞান নাছিল তেতিয়া শূদ্ৰ বৰ্ণৰ আছিলোঁ। আমাৰ হৈছে গ্ৰেট গ্ৰেট গ্ৰেণ্ড ফাদাৰ। গ্ৰেট শূদ্ৰ, গ্ৰেট বৈশ্য, গ্ৰেট ক্ষত্ৰিয়... তাৰ আগত গ্ৰেট ব্ৰাহ্মণ আছিলোঁ। এতিয়া এই সকলো কথা পিতাৰ বাহিৰে আন কোনেও বুজাব নোৱাৰে। ইয়াক কোৱা হয় দূৰদৰ্শী জ্ঞান। দূৰণিৰ দেশৰ নিবাসী পিতা আহি দূৰণিৰ দেশৰ সকলো জ্ঞান সন্তানসকলক দিয়ে। তোমালোকে জানা যে আমাৰ বাবা দূৰণিৰ দেশৰ পৰা ইয়ালৈ আহে। এইখন আনৰ দেশ, আনৰ ৰাজ্য হয়। শিৱবাবাৰ নিজৰ শৰীৰ নাই আৰু তেওঁ হ'ল জ্ঞানৰ সাগৰ, স্বৰ্গৰ ৰাজ্য-ভাগ্যও তেৱেঁ দিব লাগে। কৃষ্ণই জানো দিব। শিৱবাবাইহে দিব। কৃষ্ণক বাবা বুলি নকয়। পিতাই ৰাজ্য-ভাগ্য দিয়ে, পিতাৰ পৰাহে উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। এতিয়া হদৰ সকলো উত্তৰাধিকাৰ সম্পূৰ্ণ হৈছে। সত্যযুগত তোমালোকে এইটো নাজানিবা যে আমি সংগমত 21 জন্মৰ উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰিছোঁ। এয়া এতিয়া জানিছা যে আমি 21 জন্মৰ উত্তৰাধিকাৰ আধাকল্পৰ বাবে লৈ আছোঁ। 21 প্ৰজন্ম অৰ্থাৎ গোটেই আয়ুস। যেতিয়া শৰীৰ বুঢ়া হ'ব তেতিয়া সময়ত শৰীৰ এৰিবা। যেনেকৈ সাপে পুৰণি মোট এৰি নতুন লৈ লয়। আমাৰো ভূমিকা পালন কৰোঁতে কৰোঁতে এই শৰীৰ পুৰণা হৈ গৈছে।

তোমালোক সঁচা ব্ৰাহ্মণ হোৱা। তোমালোককে ভোঁমোৰা বুলি কোৱা হয়। তোমালোকে পোকবিলাকক নিজৰ সমান ব্ৰাহ্মণ কৰি তোলা। তোমালোকক কোৱা হয় যে পোকবিলাকক লৈ আহি বহি ভোঁ হোঁ কৰা। ভোমোৰায়ে ভোঁ ভোঁ কৰে আকৌ কাৰোবাৰতো পাখি গজি যায়, কোনোবা মৰি যায়। সকলো দৃষ্টান্ত এতিয়াৰে। তোমালোক অতি মৰমৰ সন্তান হোৱা, সন্তানসকলক চকুৰ মণি বুলি কোৱা হয়। পিতাই কয় – হে চকুৰ মণিসকল। তোমালোকক নিজৰ কৰি লৈছোঁ গতিকে তোমালোকো মোৰ নহ'লা জানো। এনেকুৱা পিতাক যিমান স্মৰণ কৰিবা পাপ খণ্ডন হৈ যাব। আন কাকোকে স্মৰণ কৰিলে পাপ খণ্ডন নহ'ব। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুডমৰ্ণিং। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) জীৱন্তে দেহ-অভিমানৰ পৰা গলি যোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। এই পুৰণা শৰীৰৰ প্ৰতি অলপো মমত্ব থাকিব নালাগে।

(2) সঁচা ব্ৰাহ্মণ হৈ পোকবিলাকক জ্ঞানৰ ভোঁ ভোঁ কৰি তেওঁলোকক নিজৰ সমান ব্ৰাহ্মণ কৰি তুলিব লাগে।

বৰদান: হ'পলেচ (আশাহীন) সকলৰ মাজতো হ'প (আশা) জগাই তোলাঁতা সঁচা পৰোপকাৰী, সন্তুষ্টমণি হোৱা ত্ৰিকালদৰ্শী হৈ প্ৰত্যেক আত্মাৰ দুৰ্বলতাক চিনি লৈ, তেওঁলোকৰ দুৰ্বলতাক নিজৰ মাজত ধাৰণ কৰা অথবা বৰ্ণনা কৰাৰ পৰিৱৰ্তে দুৰ্বলতাৰূপী কাঁইটক কল্যাণকাৰী স্বৰূপেৰে সমাপ্ত কৰি দিয়া, কাঁইটক ফুল কৰি তোলা, নিজেও সন্তুষ্টমণিৰ সমান সন্তুষ্ট হৈ থাকা আৰু সকলোকে সন্তুষ্ট কৰা, যাৰ প্ৰতি সকলোৱে নিৰাশা দেখুৱায়, এনেকুৱা ব্যক্তি বা এনেকুৱা স্থিতিত চিৰদিনৰ বাবে আশাৰ দীপক জগাই তোলা অৰ্থাৎ নিৰাশ হৈ যোৱাসকলক শক্তিমান কৰি তোলা – এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ কৰ্তব্য চলি থাকিলে তেতিয়া পৰোপকাৰী, সন্তুষ্টমণিৰ বৰদান প্ৰাপ্ত হৈ যাব।

শ্লোগান: পৰীক্ষাৰ সময়ত প্ৰতিগুণা স্মৃতিলৈ আহিলে তেতিয়া প্ৰত্যক্ষতা হ'ব।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!